

25. UMJETNIČKA
SEZONA

VLADIMIR ĐURĐEVIĆ

K savršen kroj

Režija
Jasmin
Duraković

Vladimir Đurđević

**SAVRŠEN
KROJ**Režija:
Jasmin DurakovićScenografija:
Osman Arslanagić
Kostimografija:
Lena SamardžićIgraju:
Admir Glamočak
krojač Svetislav Šnajder
Sead Pandur
magnat Marko MilunIzvršna produkcija:
Amira Kudumović
Grafički dizajn:
Haris Jusović
Fotografija:
Amer BeganićInspicijent:
Goran Filipović
Marketing:
Hana KaradžaŠef tehnike:
Damir Fazlagić;
Majstor svjetla:
Nedim Pejdh;Rasvjetljivači:
Nedim Kukavica i
Vahid Bećić;Majstor tona:
Sretko Vujić i
Irhad Hodžić;Majstor scene:
Nurko Opršić;
Garderoberka:
Hava Redžić;Šminkerka:
Sanela Čatović;
Rekviziter:
Elvis Sijarić;Dekorater:
Mevludin Džanjanović
Producenti:Amira Kudumović i
Aleš Kurt
Premijera:

8.februar 2017.g.

O piscu

Vladimir Đurđević (Beograd, 10. jul 1977), dramski pisac i scenarista, završio je dramaturgiju na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu.

Debitovao je dramom "Ne igraj na Engleze", a diplomirao dramom "Dnevna zapovest". Autor je pseudobiografskog vodnjivke "Tri klase i gospoda Nušić", kao i dramatizacije "Zbogom žohari" (Balada o Pišonji i Žugui) inspirisane tekstovima pjesama kultnog sarajevskog benda "Zabranjeno pušenje". Koscenarija je igranih serija "Ono kao ljubav" i "Komšije", scenarista sitkom "Kuku Vasa", "Praznična trilogija" i "Pomeri se s mesta". Autor je monodrame "Život je LOTO", duodrame "Savršen krok" i nekoliko nagradenih radio drama. Autor je scenarija za TV filmove "Talog" i "Panta Draški - cena časti". Živi i radi u Zemunu.

Drame

Ne igraj na Engleze prva je 2007. U Beogradskom dramskom pozorištu, a do danas komad je postavljen u Podgorici, Tuzli, Novom Sadu, Gradiški, Kumanovu, Skoplju, Ljubljani, Zagrebu, Barseloni i Pazardžiku (Bugsarska)

Balada o Pišonji i Žugui prva je 2010. u Narodnom pozorištu "Toša Jovanović" u Zrenjaninu, a nakon toga je postavljena u koprodukciji Dadov i Ateljea 212

Dnevna Zapovest prva je 2011. u Beogradskom dramskom pozorištu

Savršen krok prva je 2013. u Beogradskom dramskom pozorištu, danas na repertoaru u Zvezdara teatru, Beograd, a od skora izvedeni su u Teatru Kovčeg u Sankt Peterburgu

Tri klase i Gospoda Nušić prva je 2014. u Beogradskom dramskom pozorištu

Bajka o pozorištu prva je 2014. u Zvezdara teatru, Beograd (Bugsarska)

Dobitnik je nagrade "Josip Kulundžić" za dramu "Ne igraj na Engleze" i nagrade "Slobodan Selenić" za dramu "Dnevna Zapovest". Tekstovi su mu objavljivani u stručnim časopisima Scena, Teatron i TFT, a drame su mu prevodene na bugarski, katalonski, engleski i ruski jezik.

Imam obavezu govoriti istinu

Vaši tekstovi, ne samo da se igraju u mnogim teatrima u Beogradu i regionu, već zbog interesa publike doživljavaju i veliki broj izvođenja. Šta ste to ponudili savremenom teatru?

Kao i u životu, i u pozorištu imate obavezu da govorite istinu. Bez obzira da li je komad savremen ili je klasic, on korespondira sa stvarnošću u kojim se živimo. Imao sam u ovom prostoru da se vratim u nekog skandinavskog sistema, pa pisati drame lišene socijalnih nepravdi, lišene strasti, bezustolne ljubavi, mržnje i svega onoga što je definisan. A mi smo ovde konstantno u nekoj vrsti tranzicije. O tome su pisali i Sidran i Mihić i Živo Nikolić, po čijim scenarijima su snimljeni najbolji jugoslovenski filmovi. Najsmešnije je kad Balkanac pomisli da treba da se bavi pozorištem onako kako to rade Nemci, i umesto da se osloni na tradiciju sopstvenog teatra, postavljenu kroz drame Nušića, Krleže, Kovačevića, Ace Popovića, umesto da iz sopstvenog mentaliteta crpi ono što će dramu učiniti vrednjom, da iz lokalnog vuče univerzalno, on mentalitet ignoriše i počne da imitira nemačke pisce. Pa to je osudeno na propast.

U jednom intervjuu ste izjavili da pozorište ne mijenja društvene okolnosti, već da ono postavlja pitanja. Koja se pitanja "kriju" u Vašem dramskom tekstu "Savršen krok"?

Nije pozorište masovni medij, da bi moglo ozbiljno da utiče na životne ljudi sa ovih prostora. Ona se nekako nametne kroz likove koji pričaju priču. Ne možemo se mi Balkanci folirati da živimo u nekom skandinavskom sistemu, pa pisati drame lišene socijalnih nepravdi, lišene strasti, bezustolne ljubavi, mržnje i svega onoga što je definisan. A mi smo ovde konstantno u nekoj vrsti tranzicije. O tome su pisali i Sidran i Mihić i Živo Nikolić, po čijim scenarijima su snimljeni najbolji jugoslovenski filmovi. Najsmešnije je kad Balkanac pomisli da treba da se bavi pozorištem onako kako to rade Nemci, i umesto da se osloni na tradiciju sopstvenog teatra, postavljenu kroz drame Nušića, Krleže, Kovačevića, Ace Popovića, umesto da iz sopstvenog mentaliteta crpi ono što će dramu učiniti vrednjom, da iz lokalnog vuče univerzalno, on mentalitet ignoriše i počne da imitira nemačke pisce. Pa to je osudeno na propast.

Sa Vladimirom Đurđevićem razgovarala
Dubravka Žrnović-Kulenović

Gledajte i uživajte u glumačkoj igri

Zašto raditi duodramu ili monodramu u teatru? Zato što se tu radi o najvećem glumačkom umijeću koje se uopće može vidjeti na sceni pozorišta. Treba sat i po, (nekad nešto kraće, nekad malo duže), biti na sceni i igrati bukvalno svaki sekund. To je zanatski zahtjevno, traži veliku energiju, nema specijalnih efekata, paralelne radnje, nema ni trenutka pauze. Muzičari jako dobro znaju u čemu je razlika kad sviraju solo ili u duetu, ili kada nastupate sa cijelom orkestrom. Ovakva vrsta teatra ima i svoje dodatne specifikume. Kada se radnja ne prekida ulaskom drugih glumaca, promjenama scenografije, kostima i sl., dobijamo osjećaj kontinuiteta. Ako je dobro napravljen lik i predstava, veza sa publikom postaje potpuna. Mi u publici se zaista osjećamo kao da smu tu, kao da smo i mi dio scene, mi ne prisustvujemo, mi postajemo dio predstave. U najboljem slučaju, mi na trenutak zaboravljamo da se tu radi o glumi, i počinjemo podsvesno vjerovati da prisustvujemo „stvarnom događaju“. Malo bolje osvjetljenom, umješno komponiranom, vremenski kondenziranom, ali stvarnom. I ti likovi, ili lik, ostaju neizbrisivo u našem sjećanju. Peter Brook kaže da je priprema lika suprotna od građenja zgrade – to je rušenje,

Piše: Jasmin Duraković, reditelj predstave

Glumci kao glavna osovina predstave

Tranzicijska književnost i umjetnost na ovim prostorima se već duži niz godina stvara na temeljima nove društvene arheologije oko nas nastale na raspadu starog sistema vrijednosti i diktatu primitivnog liberalnog kapitalizma po mjeri Balkana. Ta tematska određenost epoha u kojoj živimo već je stvorila niz značajnih djela u umjetničkoj praksi ove regije, transponirajući stvarnost u neku vrstu modernih umjetničkih mitova oko nas o društvenim temeljima. Ovaj tekst je pisan za dva glumca i najveći dio tereta u procesu stvaranja ove predstave, nose upravo Admir Glamočak i Sead Pandur. Rad sa glumcima jeste i glavna osovina stvaranja ove pozorišne predstave, zato svoja čula prilikom gledanja treba okrenuti ka njima. "Savršen krok" prepustamo sada publici, jer je za nju je i pisana i postavljena. Teatru publika mora biti važna, a raditi žanr je legitiman put kojim se stiže do nje. Oni koji se ozbiljno bave teatrom znaju da je teško napraviti uspješnu komediju. Zato će se život i uspjeh ove predstave mjeriti po broju njenih budućih izvođenja. Neka nas Fortuna prati u tome.

O reditelju

Jasmin Duraković (1966.) je filmski i pozorišni reditelj i dramski pisac. Autor je nagradjivanih dramskih tekstova "Grad od snova 2000" i "Te sjajne godine", koji su postavljeni u Narodnom pozorištu Tuzla. U teatru je dosad režirao predstave: "Cabaret 2014" (nezavisna produkcija Belarte, 2014), Big sister: U mreži života (Narodno pozorište Tuzla, 2014), "Cabaret: Za pravu ljubav nema granica" (Belarte/Narodno pozorište Sarajevo). Reditelj je 4 dugometražna igrana filma ("Nafaka", "Svđah za Karima", "Ja sam iz Krajine, zemlje kestena" i "The Final Barrier"), koji su učestovali na brojnim međunarodnim

Piše Aleš Kurt, producent predstave

Sve značajnija funkcija teatra u životu građana

Sa Admirem Glamočakom razgovarao Edin Salčinović (fragmenati iz intervjuja objavljenog u "Oslobodenju", 2. februara 2017. g.)

Predstava "Savršeni kroj" je najavljena kao komedija. Koliko, prema Vašem mišljenju, komedija kao žanr može odgovoriti društvenim izazovima epohe u kojoj živimo?

Moje mišljenje je da postoje dobre i loše predstave. Žanrovsko određenje mnogim teatarskim uposlenicima ne znači odveć. Na kraju, ispod ovog teksta, autor je napisao "drama u jednom činu za dva lica". Dakle, on je vidi kao drama. Reditelj pokušava da je vidi kao komediju i najavljena je kao komedija na samom početku rada. Kroz rad smo došli do toga da ako bi postojao žanr gorke komedije - to bi bilo to. Ovo je priča o ljudima koje pozajemo, vrlo životna priča koja se događa u jednoj tranzicijskoj zemlji, dakle u bilo kojoj od zemalja Balkana, i koja je aktuelna svojom tematikom i prostornim određenjem sa jedne strane, i sa druge strane, vrlo intimnom ljudskom životnom pričom.

Koja je, prema Vašem mišljenju, funkcija pozorišta u današnjem društvu?

Mislim da je kultura, pa onda pozorište kao segment kulture, vrlo značajna stvar, koja se ne prepozna u današnjem društvenom trenutku u državi. Pri tome mislim na političke i vladajuće strukture, a kod publike

je prepoznata, jer koliko vidim, predstave su pune. Publiku je željna teatra, publika bježi od toga što joj serviraju političari da bi se u teatru odmorila, da bi shvatila kako ne treba i da bi shvatila kako treba. Tako da pozorište, otako postoji pa do dan-danas, zapravo svakim danom, ima sve značajniju funkciju u životu svakog građanina.

Cesto se govori kako u BiH nema alternativne i nezavisne scene, da li je moguće da se kod nas pojavi jedno privatno pozorište?

Ma teško da bi se moglo pojavit privatno pozorište, jer ljudi koji se bave pozorištem uglavnom nemaju novaca, a mi nemamo kulturne mecene. Imaju neki pokušaji malih udruženja građana i nekih malih trupa. Ljudi tako rade, što je za mene odličan princip. Uvijek treba da ima konkurenca koja je zdrava. Publike ima za svaku vrstu programa. Tako da što je toga više, to je i bolje. E sad, to je nešto što je obaveza mladih.

Kada govorimo o alternativnim scenama, Vaša generacija, koja je počela igrati na Obali, prepoznatljiva je po individualizmu, različitim stilovima glume, odnosno različitom glumačkom izrazu, svi ste gradili upečatljive uloge. Koliko se danas u radu sa novim generacijama insistira na izgradnji individualnog stila?

Zadatak je svakog glumca da izgradi individualni stil glumačke igre za koji se vrlo dobro pripremi na akademiji. Dakle, pripremi se da igra u sistemima, u svim modelima, da koristi sve modele glumačke igre, da koristi sva glumačka sredstva i da onda vidi koji je to koji mu najbolje

Glumački izazov u svakom smislu te riječi

Sa Seadom Pandurom razgovarala Neira Babić

Koliki je glumački izazov igrati u duo drami?

Duo drama jeste glumački izazov, jer ste vaš partner/ica i vi, svim svojim bićem, bez predaha od prve do posljednje sekunde prisutni na sceni. Dakle, nema nekog trećeg ko bi podijelio teret sa vama. Potreban je zaista visok nivo koncentracije i spremnosti bez obzira na žanr. Od velike pomoći mi je bilo iskustvo u radu na duodrami „Priča sa istočne strane“ Darka Lukića iz 2013. Godine, u režiji Aide Bukvić, a koja je radena u koprodukciji SARTR-a i BNP-a iz Zenice, u kojoj smo igrali kolegica Srežana Vidović i ja. Tada sam naučio šta znači biti konstantno 80 minuta sa partnericom na sceni. Prvi put sam se sreao sa takvom koncentracijom. Uvidite važnost poznavanja ne samo vašeg, nego i teksta vašeg partnera. Sjetite se, opet, škole i da ste prepričeni samo jednoj osobi, a to je vaš partner kao što je i on/a prepričen/a vama. Što je nekada neko rekao: „Najbolje uloge su mi partneri napravili“. Svuda podi, partneru dođi! Mislim da se u duodramama posebno jasno može vidjeti ako na pamet ponavljate već naučeno ili se zapravo igrate, što bi trebao biti naš način, sreća i zadovoljstvo.

Da li se slažete sa konstatacijom da je Marko Milun, lik nadmenog menadžera, kojeg tumačite u predstavi, zapravo slika lažnog svijeta u kojem živimo i poremećenih društvenih vrijednosti. Koji je odnos Vas kao glumca prema takvom liku i kako ga „odbraniti“?

Na žalost svih žitelja Planete Zemlje, zapravo Marko Milun, iskompleksirani i nadmeni magnat, je prava slika svijeta u kojem živimo. A Svetislav Snajder, biovi vrhunski inžinjer, sadašnji krojač, je proizvod upravo tih poremećenih društvenih vrijednosti. Ja, kao glumac, mogu odbraniti ovaj lik samo na jedan način, a to je da budem sve što nisam, a za što imam predispozicije, a da ne budem ono što jesam, a da mi to ne fali u građenju lika. Ako se pitate, a vjerovatno se pitate: „Kako je to moguće?“, reći će vam samo jednu riječ, a ta riječ je „Regler“.

Završili ste glumu u klasi profesora Admira Glamočaka, a on Vam je sada partner u ovoj predstavi. Da li vam to predstavlja veću odgovornost i izazov u kreiranju vaše uloge?

Da, završio sam glumu u klasi red.prof. Admiru Glamočaka prije petnaest godina i ništa zajedno nismo radili od tada, a sada igram u duodrami. Imati preko puta sebe na sceni veličinu kao što je Admir Glamočak je zaista velika privilegija. Teško je opisati tako bogatog čovjeka u samo par rečenica. Moram spomenuti, nesebičnog čovjeka koji je tokom opsade Sarajeva bio dekan na ASU u Sarajevu, predavao Glumu i neke druge stručno-umjetničke predmete i koji je najzaslužniji da Akademija uopšte opstane tih ratnih godina. Zahvaljujući njemu imamo tu „ratnu“ generaciju izvrsnih glumica i glumaca. I sam je izvrstan glumac i uvijek ga je zadovoljstvo vidjeti na sceni. Nas trinaest studenata pripadamo generaciji 1997-2001. To je bila „najmnogoljudnija“ klasa na ASU. Jedne godine nas je bio četrnaest. Studiranje po trinaest, četrnaest sati

REPERTOAR SARAJEVSKOG RATNOG TEATRA

Autor: Vladimir Đurđević
SAVRŠEN KROJ
Režija: Jasmin Duraković

Autor: Mihail Bulgakov
MAJSTOR I MARGARITA
Režija: Aleš Kurt

Autor: Sam Shepard
STANJA ŠOKA
Režija: Mirna Dizdarević

KOPRODUKCIJA SARAJEVSKI RATNI TEATAR I FESTIVAL MESS

Autor: Igor Štiks
BRAŠNO U VENAMA
Režija: Boris Liješević

Autor: George Orwell
ŽIVOTINJSKA FARMA
Režija: Dino Mustafić

KOPRODUKCIJA SARAJEVSKI RATNI TEATAR, FONDACIJA KARIM ZAIMOVIC,

INTERNACIONALNI TEATARSKI FESTIVAL MESS I WARM

Autor: Karim Zaimović
TAJNA DŽEMA OD MALINA – NOVA FORMULA
Režija: Selma Spahić

Autor: Doruntina Basha
PRST
Režija: Sabrina Begović Čorić

Režija: Dubravka Zrnčić-Kulenović
VESELA VEĆER U SARAJEVU

KOPRODUKCIJA SARAJEVSKI RATNI TEATAR I FESTIVAL MESS

BIO JE LIJEP I SUNČAN DAN
Režija: Tanja Miletić-Oručević

Autor: Jose Sanchis Sinisterra
AY, CARMELA
Režija: Rober Raponja

TEATARSKI OPSERVATORIJ

JAVNA USTANOVA
SARAJEVSKI RATNI TEATAR
SARTR – SARAJEVO, BIH
Adresa: Gabelina 16
Tel / Fax: + 387 33 66 51 89
Tel: 033 66 40 70
Email: teatarsartr@yahoo.com
Web: www.sartr.ba

Direktor: Aleš KURT
Marketing: Hana KARADŽA
Pravna služba: Nermin KLAUH
Računovodstvo: Medina AGANOVIĆ
Sekretarica: Jasmina MEŠIĆ
Spremačica: Senija MUJAK

UMJETNIČKI ANSAMBL

DRAMATURGINJA
Dubravka Zrnčić–Kulenović
Nejra Babić - pripravnica

GLUMICE I GLUMCI
Selma Alispahić
Mirela Lambić
Maja Salkić
Sonja Goronja
Snežana Bogićević
Alban Ukaj
Adnan Hasković
Sead Pandur
Jasenko Pašić
Ana-Mia Milić
Adnan Kreso - pripravnik
Davor Sabo- pripravnik

O SARTRU

Sarajevski ratni teatar SARTR utemeljen je 17. maja 1992. godine na inicijativu reditelja Dubravka Bibanovića i Gradimira Gojera, ing. Đorđa Mačkića i pisca Safeta Plakala, a okupio je glumce i saradnike iz tri profesionalna sarajevska teatra koja su, zbog agresije na Bosnu i Hercegovinu, morala obustaviti svoj rad. U augustu 1992. SARTR je konstituiran kao vojna jedinica pri Regionalnom štabu Oružanih snaga BiH Sarajevo, a 12. januara 1993. godine Odlukom Ratnog Predsjedništva Skupštine grada Sarajeva kao javna ustanova iz oblasti kulture od posebnog interesa za odbranu grada. Odlukom Skupštine Kantona Sarajevo od 24. jula 1997. ulogu osnivača SARTR-a preuzeo je Kanton Sarajevo.

Sarajevski ratni teatar SARTR, kao teatar osnovan u periodu opsade, svjedočanstvo je o fenomenu duhovnog, tj. kulturnog otpora fašizmu i agresiji. Ne samo da čuva uspomenu na taj period već i danas nastoji snažno afirmirati univerzalne vrijednosti: bogatstvo različitosti, antifašizam, svetost mira, aktivizam, internacionalizaciju, suočavanje prema svim onima koji trpe nepravde širom svijeta. Sa svojim nasljeđem nastoji biti – mjesto naše savjesti i hrabrosti da se suprostavimo nepravdama i svim devijacijama vremena u kome živimo. Zbog svog angažmana i duhovnog otpora u opkoljenom Sarajevu, kao i kvalitetnih umjetničkih ostvarenja predstava, Sarajevski ratni teatar SARTR je dobitnik Šestoaprilske nagrade grada Sarajeva u 2003. godini.

O UG SCENA

Udruženje za razvoj nauke kulture i umjetnosti "Scena" osnovano je 2013. godine sa sjedištem u Sarajevu. Udruženje "Scena" se, od svog osnivanja, vodi glavnim aktivnostima, a to su podrška umjetničkih dijela putem produkcije, koprodukcije i prikazivanja dokumentarnih filmova, predstava, izložbi, performansa, te promovisanje, stavljanje u funkciju i organizovanje specijalnih radionica namijenjenih za kreativnoizražavanje mladih. Od svog osnivanja pa do danas producent je brojnih pozorišnih i filmskih projekata.

SPONZORI

KISMET d.o.o.

moja tv

BBI Centar

PARTNERI

DEPO PORTAL

BORYAPIM